

با تسخیر خیابان باید بساط انتخابات را بر هم زد

پارسا نیک جو

معرکه‌ی نهمین انتخابات مجلس شورای اسلامی در شرایطی برگزار می‌شود که حاکمان خون‌جنون کده‌ی اسلامی بیش از هر زمانی برای تداوم حیات خونین خود نیازمند حضور پیر و جوان، زن و مرد، سالم و بیمار در پای صندوق‌های بیعت با رهبر و نظام‌اند. چون نیک می‌دانستند با مشارکتی و رقابتی کردن انتخابات نمی‌توانند تنور انتخابات را گرم کنند، بنابر این حتا از خیر به بازی گرفتن نیروهای ذخیره‌ی خود در اردوی اصلاح‌طلبان راست و میانه نیز گذشتند. در نتیجه دمیدن در کوره‌ی آتش جنگ را تنها چاره‌ی گرم کردن تنور انتخابات دیدند. به بیان دیگر حاکمیت خون و سرمایه‌ی اسلامی می‌کوشد با دامن زدن به نزول نعمت جنگ، مردم به بند کشیده‌ی ایران را به حاکمیت خود آویزان سازد. در حقیقت بار دیگر تاریخ نشان می‌دهد که حاکمان برای حفظ و تداوم منافع خود، هرگز لحظه‌ای در قربانی کردن محکومان هیچ تردیدی نخواهند کرد. مردم ایران اما نیک می‌دانند که برای رهایی از بند فقر و فلاکت، بی‌حقوقی مطلق و رهایی از سایه‌ی شوم جنگ، چاره‌ای جز به زیر کشیدن حاکمیت خون و سرمایه‌ی اسلامی ندارند. بر این اساس می‌توان گفت نهمین دوره‌ی اجرای نمایش انتخابات مجلس شورای اسلامی، بی‌شک به نمایشی با کم‌ترین حضور مردم در پای صندوق‌های رأی تبدیل خواهد شد. هر چند این امر از نظر سیاسی می‌تواند بسیار با اهمیت و با معنا تلقی شود، اما به هیچ وجه کافی نیست. می‌گویم نا کافی است زیرا هرگز نمی‌توان با بی‌تفاوتی سیاسی و تحریم انفعالی هیچ حاکمی را به زیر کشید. در نتیجه باید به تحریم فعال و تعرضی اندیشید. باید کوشید صدای خاموش مردم را به فریاد اعتراضی تبدیل کرد. در سال ۸۸ پیش از برگزاری دهمین دوره‌ی انتخابات ریاست جمهوری بسیاری در خیابان‌ها فریاد می‌زدند: اگر تقلب بشه/ ایران قیامت میشه، و دیدیم که شد. حال باید یک صدا فریاد بزنیم: اگه انتخابات بشه/ ایران قیامت میشه. در حقیقت تنها با تسخیر خیابان‌ها در روز انتخابات می‌توان نمایش‌کمدی انتخابات حاکمان را به نمایش حماسی اراده‌ی معطوف به رهایی آزادی خواهان تبدیل کرد. بی‌تفاوتی و بی‌اعتنایی و در کنج خانه نشستن نیز بی‌شک شکلی از نمایش بیزاری و بیگانگی از حاکمان است. اما نباید از یاد بُرد که انتخاب این شکل انفعالی از پیکار، نه فقط بیان‌گر بیزاری از حکومت، بل بیان‌گر بی‌اعتمادی و بی‌اعتقادی به نیروی خویش، فقدان جسارت لازم و آماده نبودن روحیه‌ی انقلابی برای پرداخت هزینه‌ی ساختن و زیستن در جامعه‌ی آزاد و برابر است. اما آنان که شما را به خانه نشینی فرا می‌خوانند، شما را در قامت توده‌ی بیزاری که چشم‌براه ناجی‌اند می‌پسندند. آنان از حضور مستقل و رادیکال شما در خیابان و کارخانه می‌هراسند. زیرا جمعی از آنان به حمله‌ی نظامی و دست یافتن به قدرت بدون حضور مستقل شما دل بسته‌اند. جمعی نیز که پیش از این

انتخابات خود از متولیان و دل بسته گان شرکت پر شور و شکوهمند مردم در پای صندوق های رأی بودند، و شرکت در انتخابات را تنها کنش سیاسی اصیل معرفی می کردند؛ با بی معنا شدن قالب سیاست انتخاباتی و اخراج از صف خودی ها، می خواهند تحریم انفعالی شما را ابزار و سرمایه ی سیاسی خود سازند و دوباره به جمع خودی ها بپیوندند. شما می توانید و باید با حضور آگاهانه و جسورانه خود در عرصه ی خیابان، انتخابات را به کابوس حاکمان تبدیل کرده و به شیدان و شارلاتان های سیاسی شیفته ی قدرت نیز یادآور شوید که می خواهید بدست خود و برای منافع و علائق خود رها شوید!

<http://agahbash.blogfa.com/>